

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς πικραστὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερστάς καὶ υπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΪΔΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτήσια . . . . . ἄρ. 8,—
Ἐξαμηνίος 4,50
Τριμηνίος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΚΟΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15
Φόλλα προηγουμένων ἔτων, Α' καὶ Β' περιόδου
πυθίζονται ἑκάστου ἁρκ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐβριπίδου ἀρ. 38, κατὰ τὸ Βασιλέιον

Περίοδος Β'—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 30

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ [Ἰνδιὸν παραμῦθον]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πῶς ὁ Ραγιάς Νάλας βράζει μὴ καλὴ
νύφη.

Τὸν παλιὸ καιρὸ, ζῶσε εἰς τὴν Ἰνδίαν
ἓνας μέγας Ραγιάς, δηλαδὴ Βασι-
λεὺς, ποῦ τὸν ἔλεγε Νάλα. Ὁ Νάλας
ἦταν ὁ ὠραιότερος ἄνθρωπος τοῦ τόπου
τοῦ καὶ — πρῶτον πρὸ χρησιμο, — ἦταν
καὶ πολὺ καλός. Δίκαιος, εὐσπλαχνικός
πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀν καὶ νέος ἀκόμη,
κυβερνοῦσε μὲ μεγάλη φρόνησι τὸ βασι-
λεῖόν του.

Μία μέρα, ἐκεῖ ποῦ ὁ Ραγιάς Νάλας
περπατοῦσε εἰς τὸν κήπον τοῦ παλατιοῦ,
εἶδε, ἀνάμεικτον ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν

δένδρων, ἓνα κοπάδι κύνους μὲ
χρυσὰ φτερά, ποῦ ἐπετοῦσαν μὲ
κρότον. Οἱ κύνες ἐκάθησαν εἰς τὸ
χορτάρι, ὁ δὲ Νάλας, ποῦ ἦταν δυ-
νατὸς κ' ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια, ἀρ-
πάξεν ἓνα ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ τὸν
ἐκράτησε καλά, ἐνθ' οἱ ἄλλοι ἐρυ-
γαν τρομαγμένοι.

— Μεγάλε μου Ραγιά, ἀφισέ
μὲ λείβερο, ἀχ, σὲ παρακαλῶ πολὺ,
ἐφάναξεν ὁ κύκνος, κ' ἐγὼ εἰς τὸ
γυρισμὸν θά σοῦ κάμω μίαν πολὺ με-
γάλην χάριν.

Ὁ Νάλας δὲν ἀπέρησε καθόλου
ποῦ ἀκούσε τὸν κύκνον νὰ μιλά,
γιατὶ αὐτὸς ἄνοιουσε τὴν γλώσσα
τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἄλλων ζῴων.

— Καὶ τί χάρι θά μοῦ κάμης,
εἶλε κύκνε; τὸν ρώτησε.

Ὁ κύκνος ἀποκρίθηκε.

— Ἐξέρεις, Ραγιά μου,
πῶς ἢ πὺ εὐμορφή κέρη
δλων τῶν Ἰνδιῶν εἶνε ἡ
βασιλοπούλα Ράμα, ἡ με-
γαλοκέρη τοῦ Ραγιά τῆς
Κουντίνας. Πολλοὶ μεγά-
λοι βασιληῆδες τὴν ἐγύρε-
ψαν γιὰ γυναῖκα, μὰ ἐκεῖνη
δὲν καταδέχθηκε κανένα. Δοιοῦν,
ἂν τώρα μάψιξες ἐλεύθερο, θά
πετάξω ἴσα εἰς τὴν βασιλοπούλα
Ράμα καὶ θά τῆς πῶ τόσα καλά
γιὰ σέ, ποῦ θά τὴν κάμω νὰ σέ
θελήσῃ.

Ὁ Νάλας, ποῦ εἶχεν ἀκουστά
τὴν ὠραία βασιλοπούλα, κατεν-
θουσιάσθηκε μὲ τὰ λόγια τοῦ κύ-
κνου.

— Πῆγαινε, τοῦ εἶπε, καὶ
γύρισέ πίσω νὰ μοῦ πῆς τί θά σοῦ
πῆ ἡ εὐμορφή Ράμα.

Ὁ κύκνος ἀνοίξε τὰ χρυσὰ
φτερά του κ' ὑψώθηκε εἰς τὰ γαλά-
ζιον οὐρανὸν. Ἐπέρασεν ἐπάνω
ἀπὸ ἰσκιερὰ δάση, ἀπὸ μεγάλα
ποτάμια, ἀπὸ πράσινα λειβάδια
ἀνάμεικτον ἀπὸ βουνά, μέσα εἰς βρο-
χὴ καὶ εἰς ἥλιον ἄφισε πίσω του

«Μπροστὰ εἰς τὸν ἄριστον πλάσμα ποῦ εἶδε ποτὲ...»
(Σελ. 238, στ. β')

χῶρες καὶ χωριά καὶ τελοσπάντων ἐβράσε
εἰς τὴν μεγάλην πόλιν Κουντίνα. Ἐκεῖ, μὲ
δυνατὸ κρότον φτερῶν, κατέβηκε εἰς τὴν βα-
σιλικὴν περιβόλιν, ὅπου ἔβαινε τὸν περι-
πατὸ τῆς ἡ βασιλοπούλα Ράμα μὲ τὴν
ἀκολουθίαν της.

Ἄμὰ εἶδαν τὸ χρυσόφτερο πουλὶ, τὰ
κορίτσια ὠρμησαν νὰ τὸ πιάσουν. Ὁ κύ-
κνος δὲμὸς κατάρφετο νὰ ποτραδέξῃ τὴν βα-
σιλοπούλα Ράμα παρήμερα, μακρὰ ἀπὸ
τὴς συντροφιστῆς της. Τότε γύρισε κί-
ἄρχισε νὰ τῆς μιλά γιὰ τὸ Νάλα. Καὶ
τῆς εἶπε τόσα κολλὰ γιὰ τὴν εὐμορφίαν
του, τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν κλιωσύνην
του, ὅστε ἡ Ράμα αἰσθάνθηκε μεγάλην
ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσῃ.

— Θά τὸν ἴδῃς, τῆς εἶπεν ὁ κύκνος.
Ἄκουσε μόνον τί θά σοῦ πῶ τώρα, βασι-
λοπούλα μου Ράμα. Πολλὰ βασιλόπου-
λα καὶ βασιληῆδες σὲ γυρεύουν γυναῖκα.

«Τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ τὸν ἐκράτησε
καλά...» (Σελ. 237, στ. β')

Δοκίμω, πές τού πατέρα σου να προσδιορίσει μια μέρα, για να μαζευθούν εδώ όλοι αυτοί οι γαμπροί, ώστε να μπορέσης να τους ιδής μαζί, να τους κρίνεις και να αποφασίσεις ποιόν θέλεις να πάρεις; κι' εγώ, σου το υπόσχομαι, θα κάμω το Νάλα να έλθω.

Αυτή η συμβουλή της καλάρεσε της Ράμας, το είπε τού πατέρα της κι' αυτός επρόκειτο να την έρχομενη αρχιμηνιά, με το καινούριο φεγγάρι, όλοι οι βασιληάδες που ήθελαν να πάρουν την κόρη του, έπρεπε να μαζευθούν στο παλάτι της Κουντίνας, για να τους ιδή η βασιλοπούλα και να διαλέξει από δαύτους τον άνδρα της.

Ο κύκνος έγυρσε στο Νάλα και τού είπε όλα τα καθέκαστα. Κ' επειδή αυτός μόλις είχε τον απαιτούμενο καιρό για να φθάσει στην Κουντίνα ως την προσδιορισμένη μέρα, δεν επέριμενε να έτοιμασθή ή ακολουθία του, αλλά εϋθύς εξέκινησε μονάχος με ταράσι του.

Εν τούτοις, ή εήμη της σύμφωνίας της Ράμας ήταν τόσο μεγάλη παν-ού, ώστε τα Τέσσερα Πνεύματα, οι Προστάται της Γης, που τους λέγουν Λοκαπάλους

είχαν ακούσει πολλά για τη βασιλοπούλα, και αποφάσισαν να πάνε στην Κουντίνα, με την έλπίδα πως ή Ράμα μπορούσε να διαλέξει κανέν' απ' ούτους.

Πήραν λοιπόν μορφή ανθρώπου κ' εξεκίνησαν για τη μεγάλη πολιτεία. Πριν φθάσουν, απαντήθηκαν με το Νάλα κ' εξακολούθησαν το δρόμο τους μαζί.

Ο Νάλας ένδιμιζε φυσικά πως οι συνταξιδιώτες του ήταν άνθρωποι σαν κι' αυτόν, και όταν τον ζήτησαν μια χαρά, ό νέος βασιληάς δεν άκουσε παρά την καρδιά του και τους υποσέθησε πως θα έκαμνε ό,τι μπορούσε για να τους ύπηρετήση.

Δεν είμαστε άνθρωποι, Νάλα, τού είπε τότε ό ένας από τους τέσσερους' είμαστε οι Λοκαπάλοι.

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, ό Νάλας έπεσε κάτω και τους έπροσκύνησε.

Τι χαρά μπορεί να κάμη ένας κοινός θνητός στους μεγάλους Λοκαπάλους; ρώτησε.

— Πηγαίνουμε και οι τέσσεροι να παρουσιασθούμε αύριο στη βασιλοπούλα Ράμα, εξήγησε ό Λοκαπάλος, και ή χαρά που σου ζητάμε, Ράμα, είναι αυτή: να πές να βρής την ωραία βασιλοπούλα, να της πής τη μεγάλη τιμή που της κάμνουμε και να την παρακαλέσης να διαλέξει γι' άνδρα έναν από μάς.

Ο καιρένος ό Νάλας στενοχωρήθηκε πολύ. Είπε στα Πνεύματα, ότι κι' αυτός για την ίδια δουλειά πήγαινε στην Κουντίνα και ότι είχε μεγάλες έλπίδες να γίνω άνδρας της ωραίας Ράμας. Οι Λοκαπάλοι όμως τού ένθύμισαν την ύποσχεσί του και εκείνος τού είχε πρωτομιλήσει, τον άγριζε στον ώμο κ' έπρόφερε μια λέξη μαγική.

Έξερνα ό Νάλας βρέθηκε στο γυναικωνίτη του παλατιού. Ήταν όρθιος σε μια μεγάλη σάλα, με ασπρήμένο πάτωμα και χρυσό καθήνη, μπροστά στο ωραιότερο πλάσμα που είδε ποτέ στη ζωή του. Ήταν μια νέα, τού δεν έτρώμαξε καθόλου από την έξαρνηκή εμφάνισή του, αλλά γελαστή τού είπε:

— Είμαι ή βασιλοπούλα Ράμα και απ' όσα μου είπε ό κύκνος, μου φαίνεται πως εί-

σαι ό βασιληάς Νάλας.

— Είμαι ό Νάλας, βασιλοπούλα μου, αποκρίθηκε αυτός και της διηγήθη όσα είδε κι' άκουσε από τους Λοκαπάλους.

Έπειτα έπροσθεσε: — Μολονότι εγώ σ' αγαπώ πολύ, βασιλοπούλα μου, σε συμβουλεύω να διαλέξης έναν απ' αυτούς. Είναι μεγάλη τιμή, ακόμη και για βασιλοπούλα, να πανδρευθή ένα Πνεύμα. Έπειτα, αν τους άρνηθής, μπορεί να θυρώσουν και να σου κάμουν κανένα κακό.

Η Ράμα όμως αποκρίθηκε:

— Μου είπες, Νάλα, πως μάγαπας' μάθε λοιπόν πως κ' εγώ σ' αγαπώ και πές στους Λοκαπάλους πως τ'ό να πάρω έναν απ' αυτούς θα ήταν τιμή πάρα πολύ μεγάλη για μένα. Εγώ αύριο θα δώσω τ'ό στεφάνι μου σε σένα.

Μόλις είπώθηκαν αυτά τα λόγια, και ό Νάλας ξαναβρέθηκε στο δρόμο, μαζί με τα τέσσερα Πνεύματα. Τους είπε την απάντησί της βασιλοπούλας και οι Λο-

καπάλοι άρχισαν να γελούν πανηρά.

— Αν μπορείς αύριο, ός διαλέξει! είπαν εκείνος που πρωτομιλήσε. Και άμέσως εγάρθηκαν από τα μάτια τού Νάλα.

Η άρχιμηνιά έφθασε. Η Κουντίνα ήταν στο πόδι. Παντού, σ' όλη την πόλι, από σπίτι σε σπίτι, είχαν κρεμάσει γυρλάντες από λουλούδια, και άμα έβραδυασε, άναψαν τόσα φώτα που έδλεπε κανείς σαν ήμερα. Κανείς δεν έδούλεψε την ήμέρα εκείνη, παρά μόνον οι μουσικοί και οι μυθολόγοι, που διασκέδαζαν τ'ό λαό με τραγούδια και ιστορίες, ενώ επερίμενα να μάθω τ'ό όνομα τού ευτυχισμένου Βασιληά που θα έπαιρνε την ωραία του Βασιλοπούλα.

Τή νύκτα όλοι οι γαμπροί έμαζεύθηκαν στο παλάτι. Τους άράδιασαν, τον ένα δίπλα στον άλλο, κοντά στους τοίχους της μεγάλης σάλας, και να σου ό Ραγιαός Μπίμας παρουσιάζεται, οδηγώντας την κόρη του.

Η Ράμα κρατούσε ένα στεφάνι από λουλούδια, που θα τ'ό περνούσε στο λαιμό εκείνου που θα διάλεγε. Έκτύπαζε γύρω της για να ιδή που ήταν ό Νάλας' με μεγάλη της άμως έκπληξι δεν είδεν ένα, αλλά πέντε Νάληδες, όρθους όλους στην ίδια γραμμή και άπαράλλακτους τον ένα με τον άλλο, και στο πρόσωπο και στη φορεσιά. Έσταμάτησαν εμπρός τους και τους ρώτησε ποιος απ' όλους ήταν ό Ραγιαός Νάλας.

— Εγώ! αποκρίθηκαν όλοι με την ίδια φωνή.

Η Ράμα ένθουσε τί τρέχει. Οι τέσσεροι Λοκαπάλοι είχαν μεταμορφωθή σε Νάληδες, με την έλπίδα να διαλέξει κανένα απ' αυτούς κατά λάθος.

— Μεγαλοδύναμα Πνεύματα, τους είπε, ός ικατεύω, μη με άπατάτε με μια μορφή που δεν είναι δική σας!

(Έπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τά πουλάκια νυσταγμένα πάν' κουρνιαίζουν ένα-ένα τ' άηδονάκι από κλαδί τί γλυκά που κελαδεί.

Τ'ό γλυκό κελάδημά του πως αντίλαλει 'κει κάτω! και κρυμμένο εδώ κοντά άλλο άηδόνι τ' άπαντά.

Τ' άηδονάκια ξεφυκτούνε κι' όλη νύκτα κελαδοούνε. Συνάυλια χαρμηλή 'στ'ής νυκτός τη σιωπή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΠΗΛ

(Συνέχεια και τέλος της σελίδα 232)

— Νομίζεις ότι, αν θέλω, παίρνω τ'ό βραβείο;

— Είμαι βέβαιος.

— Λοιπόν όχι! θα τ'ό πάρεις εσύ.

— Πως;

— Θα σου γράψω εγώ την έκθεσί σου.

— Έ, μα να! γι' αυτό δεν σου έλεγα τίποτα... τ'ό ήξευρα, τ'ό εφοδούμουν πως θα μου έκαμνες τέτοια πράγματα... Μα νομίζεις λοιπόν πως είμαι ικανός να την δαχθώ; Ποτέ, φίλε μου!... Θα ήμουν ένας κλέπτης, θα ήμουν ή παρακάθα που στυλίζεται με πτερά παγωνιοϋ. Φίλε μου, σ' ευχαριστώ, αναγκασθώ την καρδιά σου καρδιά, αλλά δεν θέλω, όχι, δεν θέλω!

— Συλλογίσου, ότι ένα βραβείο παραπάνω δεν μου κάνει τίποτα έμένα' ενώ εσύ... συλλογίσου τ'όν πατέρα σου, μόνον περι αυτού πρόκειται, έννοεις;... Λοιπόν, συμφωνεί; — Εγώ, θα κάμω έτσι, ώστε να έλθω άμέσως ύστερ' από σέ... Κανείς δεν θα μάθω τίποτα... — Μά, φίλε μου!...

— Πως; δυστάξεις ακόμη; Τότε λοιπόν σε είδοποιώ, ότι θα κάμω επίτηδες λάθη, για να μ'ήν πάρω τ'ό βραβείο και να τ'ό πάρω ίσως σύ. Άλλά μπορεί να μ'ήν τ'ό πάρω, ούτε ό ένας ούτε ό άλλος, κι' αυτό δεν πιστεύω να σ' ευχαριστήση... Θα μάθεις άλλη φορά να μου άρνησαι!... Και ό πατέρας σου; ό πατέρας σου; — Έλα, φίλε μου, δέξου, σε παρακαλώ, κάμε μου τη χαρά. Ποτέ δεν θα μου εδινες καλλίτερο δείγμα της φιλίας σου.

Η άνάμνησίς τού πατέρα του ένίκησε και τους τελευταίους διαταγμούς τού Ροβέρτου. Δεν είπε τίποτε. Μόνον ή σιωπή του έπληροφόρησε τ'όν Γεώργιον, ότι δεν άπέριπτε την πρότασί του.

— Βύρων, σε ζητούν εις τ'ό συνεντευκτήριον! έφώναζεν ένας συμμαθητής του, είσερχόμενος την στιγμήν εκείνην, είναι μια κυρία...

— Μία κυρία;... Θα είναι ή μητέρα μου!... Όλα θα διορθωθούν, άρισε πια τη μελαγχολία, είπε χαμηλοφώνως εις τ'όν Ροβέρτον, ό όποιος τ'ό έτεινεν εύγνωμότως την χείρα' και άκτινοβολών από χαράν, με τ'ό φως ώραίου του πρόσωπον άκίνητη ώραιότερον από την συναισθησι της μεγαλοψύχου του θυσίας, εξήλληε τρέχων.

Ήτο σχεδόν έν έτος άφ'ότου ή λαίδη Βύρωνός είχε χωρισθή τ'όν υιόν της, και μόλις επιστρέψασα από μέγαλον ταξίδι άγα την Εβρώπην, έτρεψεν εις τ'ό Παρρών να τ'όν ιδή. Φαντάζεσθε λοιπόν με πόσην χαράν και συγκίνησιν έ-

σαίξε τ'όν μονακριβόν της επί τού στήθεος της, και πόσα ήρησε να τού λέγη, μόλις ήμπόρεσε να όμιλήση...

— Ό, πως μεγάλωσε, Γεώργιε μου! ό, τί ώραιος που είσαι τώρα!.. Άλήθεια, χρυσό μου παιδί, έλπίζω ότι και φέτος σου θα πάρω βραβείο, ή και πώς άλλοτε... Έλα, μ'ήν κάνεις τώρα τ'όν μετριοφρονα!.. Έννοώ όλα τ'ά βραβεία της τάξεώς σου... άκούς; είμαι βεβαία και τ'ά περιμένα.

Τον έφίλησεν ακόμη μίαν φοράν και έφυγεν.

— Όλα τ'ά βραβεία! έσκέπτετο ό Γεώργιος, επιστρέφων με βραβεία βήματα εις την τάξιν. Τα θέλει... είναι βεβαία... ή μητέρα μου, ή καλή μου μητέρα μου... Έ, άδιάφορο! Γ' υποσέθηκα τ'ό Ροβέρτο και θα κρατήσω τ'ό λόγο μου, όσο κι' αν μου στοιχίσω αυτή ή θυσία.

Και τ'όν εκράτησε πραγματικώς. Η άπαθής ητό ή ήμέρα της περιφήμου έκθέσεως. Ο Γεώργιος την έγραψε με τόσον ζήλον, όσον δεν θα είχεν αν ειργάστω διά τ'όν εαυτόν του, και την επέτυχε θαυμάσια. Δύο τρείς φορές, διαρκούσης της έργασίας, ένθυμήθη την μητέρα του και τ'ά λόγια της' άλλ' αυτό δεν τ'όν έκαμνε να διατάση και άφού έτελειωσε την έκθεσί του, την έπέρασσε με τ'όποιον εις τ'ό χαρτοφυλάκιον τού Ροβέρτου.

Το πράγμα δεν ήτο δύσκολον. Οι δύο φίλοι εκάθηνον πλάι-πλάι και κανείς δεν παρατήρησε τ'όν λαθροχειρισιν. Μετά τούτο, ό μ'έν Ροβέρτος ήρχισεν νάντιγράψη εκείνο που τού είχε γράψη ό Γεώργιος, αυτός δέ ήρησε να γράψη την ιδιικήν του έκθεσιν, εις την όποιαν έπιτήδως άρτισεν έν μικρόν λάθος. Έπειτα, εύχαριστημένοι και οι δύο, παρέδωσαν τ'ά γρακτά των εις τ'όν καθηγητήν. Η θυσία είχε τελειώση.

Από την στιγμήν εκείνην, ήλθεν ή σειρά τού Γεωργίου να είναι μελαγχολικός και άνησυχός. Ο Ροβέρτος ες άλλου έφαινετο σοβαρός και άδιάφορος πρός την στενοχωριάν τού Γεωργίου, της όποιος δεν εκήτησε να μάθω τ'ό αίτιον, ούτε τ'ό έκαμνε την άλαχίστην ερώτησιν. Ούτως έπέρασεν οι δύο φίλοι τ'ό βραχύ διάστημα, τ'ό όποιον τους εχώνριζεν από τ'ό τέλος τού σχολικού έτους.

Έπιτέλους ή μεγάλη ήμέρα, ή ήμέρα της άπονομής των βραβείων, έφθασε. Η μεγάλη αίθουσα των τελετών τού λυκείου Ηarrow έπληρώθη από άμέτρητον πλήθος γονέων και συγγενών, μεταξύ των όποιων ό Γεώργιος και ό Ροβέρτος δεν έβράδυναν να διακρίνουν, ό πρώτος την μητέρα του, λάμπουσαν από χαράν, ό δέ δεύτερος τ'όν πατέρα του, τ'όν όποιον είχε φέρω εκεί μια έλπίς όχι άμικτος άνησυχίας.

Η διακρίσις άνακοινώθηκε με τ'ό ίδιον ύφος, τ'ό όποιον ειχε φέρω εκεί μια έλπίς όχι άμικτος άνησυχίας.

Ο Γεώργιος ήτο σκεπτικός' ό Ροβέρτος έφαινετο πάσχων...

Έγινε σιωπή και εις των καθηγητών ήρχισε νάπαγγέλλη τ'ά όνόματα των νικητών... πρώτα των άνωτέρων τάξεων. Όσον έπλησίαζεν ή σειρά της τάξεως των υιών των, ή άνυπομονησία της λαίδης Βύρωνος και ή άνησυχία τού κυρίου Πήλ ήξανον. Ο Γεώργιος εξακολούθει να έχη τ'ό ίδιον σκεπτικόν και άποφασιστικόν ύφος, ό δέ Ροβέρτος την εξαψιν εκείνην, την όποιαν δίδει ό πυρρετός ή ή συναισθησις κάποιου όδυνηρού καθηκόντος, τ'ό όποϊον έν τούτοις είναι κανείς άποφασισμένος να εκπληρώση.

Η άμέσως προηγούμενη τάξι έταλείωσε... Ο κ. Πήλ και ή λαίδη Βύρωνος έσκουσαν τώρα διά να ήμπορέση καθείν: νάκούσω τ'ό όνομα που έπάθει... Ο πατήρ τού Ροβέρτου έτρεψε και ή αγωνία ήτο ζωγραφισμένη εις τ'ό πρόσωπόν του... Η μητέρα τού Γεωργίου είχε τ'ό μειδίαμα εις τα χείλη... Όλοι οι μαθηταί της τάξεως έψιθύριζαν τ'ό όνομα τού Βύρωνος, άλλ' ό καθηγητής διά τ'ό πρώτον βραβείο έξεφωνήσε:

— Ροβέρτος Πήλ!

Με τ'ό όνομα τούτο, τ'ά χειροκροτήματα εξεράγησαν τόσα μάλλον ζωρότερα καθ' όσον δεν τ'ό επέριμενε κανείς. Ο Γεώργιος, κρυμμένος ανάμεσα εις τους συμμαθητάς του, χειροκρότησε και αυτός, μη τολμών να κινήση την μητέρα του.

Ένα δάκρυ, δάκρυ χαράς άυτήν την φοράν, άνεδύλων άκράτητον από τους όφθαλμούς τού κ. Πήλ. Ο Ροβέρτος ώρμησεν εις τ'όν εξέδρον διά να λάθω τ'ό στεφάνι του. Τά χειροκροτήματα έδιπλασιάσθησαν και εϋθύς άμέσως, διά τ'ό δεύτερον βραβείον, ό καθηγητής εξέφωνήσε:

— Γεώργιος-Νάελ Βύρων!

Τότε έπροχώρησε και αυτός... Άλλ' ό Ροβέρτος, σταθείς εμπρός του, έστεφάνωσε τ'ό κεφάλι του με τ'ό ίδιον του στεφάνιν και άνέκραξε:

— Δικό σου τ'ό πρώτον βραβείον, Γεώργιε, γιατί μόνος σύ τ'ό άξίζεις! (*)

Ενώ έπρόσφερεν αυτάς τας λέξεις, ή σιάτις τού Ροβέρτου ήτο πλήρης αξιοπρεπείας και τ'ό βλέμμα του έξοχον.

Όλον τ'ό λύκειον χειροκρότησε, χωρίς καλά να γνωρίζη διατί. Ο διευθυντής και οι καθηγηταί ήρώτησαν τί σημαίνει αυτό. Άλλ' εις όλας των τας έρωτήσεις, ό Ροβέρτος άπεκρίνετο:

— Ο Γεώργιος μ' έννοεί καλά!

Μετά την τελετήν, ό Ροβέρτος ώμολόγησε τ'ά πάντα, μεθ' όλας τας προσπαθείας τού Γεωργίου να τ'ό επιβάλη σιγήν. Η λαίδη Βύρωνος, τόσον υπέρφανος διά την γενναίωψον άφοσίωσιν τού υιού της, όσον δι' όλα τ'ά βραβεία

(*) Ίδ'ε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 232.

«Η Ράμα κρατούσε στέφάνι...» (Σελ. 238, στ. γ.)

ποῦ εἶχε πάρη, τὸν ἐσφίξεν ἐπὶ πολλὰ εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς, ὃ δέ κ. Πηλ ἠνθῆκα- λίσθη ἐπίσης τρυφερῶς τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν εὐαγγέλως προθύμως ποῦ δὲν εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόθεσιν του.

Διότι εἶνε μεγάλη καὶ δύσκολος ἀρετὴ καὶ τὸ νὰ ἐπανορθώη κανεὶς εὐγενῶς ἕνα σφάλμα!

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Clotilde Leclerc]

KIMON AΛKIAΩΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ἐπὶ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ἐνα βράδι, ἀφ' οὗ ἐτελεσθε τὴν δημιόειαν του, ὁ Νικόλας Καρακάς, ὁ ὑπαρχὸς τοῦ ἱατροῦ Οὐίξων, ἀπισκοιμήθη εἰς μίαν πολυθρόναν, εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἀναμνήσκων ἐσημερίδα. Ἐξήρανα ἀφρονισθὴ ἀπὸ ἕνα κρότον. Τὸ παρὰθύρον τῆς παρακειμένης ἀιθούσης ἐδρήθη ἀνοικτὸν καὶ δύο ἄνθρωποι εἶχον εἰσελθῆ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὸ περιεγράφοντο μ' ἕνα κλεπτοπόνησον. Ἦσαν ἡράκλειος τὸ σῶμα καὶ προφανῶς λωποδύται. Μ' εἰσιμότητα ἀνέμιματος, ὁ Καρακάς, πρὶν τὸν ἰδοῦν, ἐκρύφθη ἀπορῶν ὀπίω ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχεισε νὰ συλλογίσεται περὶ τοῦ κραυτέου.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ μολονότι εἶνε ἀρχετὰ δυνατός εἰς τὰ χεῖρα, ὁ Νικόλας Καρακάς ἐννοεῖ, ὅτι τὸ νὰ καλίσῃ με τοὺς δύο ἐκείνους ἥρακλεῖς, θὰ ἦτο ἀ- σὺγγνωστος ἀφροσύνη ἐν μέρους του, τόσο μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ λωποδύται ἠμποροῦσαν ἐξαιρέτως νὰ ἦσαν καὶ ὠπλι- σμένοι.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσει με δό- λον, μὲ πονηρίαν, καὶ πρῶτα-πρῶτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱατρόν.

Ἀλλὰ διατὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν συλ- λογίζεται τὸν ἱατρόν καὶ δὲν ἀποφασίζει νὰ ἐνεργήσει μόνος του; Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθωμεν ποτὲ.

Τῷ ἤλθεν ἐξαφνα εἰς τὸν νοῦν ὡς τὸ φυσικότερον πρῶγμα τοῦ κείνου ἐν τούτοις ὁ ἱατρός τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ τὸν διακόπητῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐκτός τῶν δύο ὠ- ρισμένων ὠρῶν, κατὰ τὰς ὁκείας ἀδε- χτέοι τοὺς ἄλλως τε σπανιωτάτους ἐπι- σκέπτῃς του.

Υπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὴν ζωὴν, κατὰ τὰς ὁκείας καὶ αἱ αὐστηρότεροι ἀ- παγορεύσεις λημονοῦνται. Ὁ Νικόλας Καρακάς ἐδρῖσκεται εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν στιγμῶν, καὶ ἡ λήθη του αὐτῇ μέλ- λει νὰ γίνῃ αἰτία τῶν μεγαλητέρων κα- ταστροφῶν.

Με τὴν ιδέαν πάντοτε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱατρόν, συλλογίζεται ποῦ ἀρὰ γε εἰμπορεῖ νὰ τὸν εὐρη ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἀλλὰ δὲν εἰςέορει. Ποτὲ δὲν εἶχε φρον- τιστὴ νὰ μάθῃ, εἰς ποῖον μέρος τῆς οἰκίας

εἰσῆζετο ὁ ἱατρός Οὐίξων μετὰ τὸ γεῦμα.

Εἶνε πλέον ἀπηλπισμένος, διὰν, τα- χεῖα, ἐξαφανιῇ, ἡ ιδέα τῆς δεξιάς, πτε- ρυγος τοῦ κήπου ἐπιφοιτῶ ὡς ἐμπνεύσει εἰς τὸν νοῦν του.

Ναί, ναί, ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ εὐρίσκεται ὁ ἱατρός, καὶ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ὑπάγῃ, νὰ τὸν εὐρη.

Ἐπρὶν ἐπὶ τοῦ τάπητος, διετυβύνθη τότε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶχεν ἀνοίξῃ, ἀνοικτὸν καὶ τὸ ὅποιον ἐδρα- κε πρὸς τὸν κήπον.

Ἰνδὸς σκυμμένος εἰς τὸ σκύρωμα τοῦ κλεφτοπολέμου, δὲν θὰ ἐνήργει με περισ- σότεραν φρόνησιν. Μύγα πετώσα δὲν θὰ ἔκαμνε περισσότερον κρότον.

Τῷ ἐχρειάσθησαν δύο ὀλόκληρα λει- πτὰ διὰ νὰ διανύσῃ δύο μέτρα.

Φθάνει εἰς τὸ παράθυρον, σηκώνεται σι- γά-σιγά ὀρθι- ος, τὸ διασκε- λίζει, καθαι- λικαίνει τὸ στήριγμα τῶν παραθυροφύλλων...

...(") Τί- ποτε δὲν ἐπρόδωσε τὴν παρουσίαν του. Ἀλλ' ἀ- κριβῶς τὴν στιγμήν ἐκεί- νην, ἡ σελήνη, ἐξερχόμε- νη ἀπὸ σωρείαν νεφῶν, καταπαύει τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸ παρά- θυρον μετὰ τὸ ὠχρὸν τῆς φέγγυος.

Ἡ δεξιὰ πτερυγὸς τοῦ κήπου.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἐμφάνισις τοῦ ἀστρου τῆς νυκτὸς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ Νι- κόλα Καρακά ὡς ἠλεκτρικὴ στήλη.

Χωρὶς καμμίαν πλέον προσύλαξιν, πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν κήπον.

Ὅπισω του ἀκούεται διπλὴ κραυγὴ καὶ, πολλὴ καθαρά, φθάνουν εἰς ταῦτιά του αἱ λέξεις:

- Αὐτὸς εἶνε!
- Ὁχι!
- Ναί!
- Τότε ἐμπρός!

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 230.

Ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτα ἄλλο. Ὅρμα μέσα εἰς ἕνα θάμνον, πιπτει πρηνῆς, χώνεται εἰς τοὺς κλάδους, ἐρπει ὑπὸ τὸ φύλλωμα καὶ ἀποτόμως χώνεται ἀπὸ τὰ μάτια τῶν δικωτῶν του.

Ἐκαμνε πολλὴ φρόνιμα, διότι ἀμείως, με τὴν ἰδίαν σχεδὸν ταχύτητα, διπλοῦς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς.

Προφανῶς οἱ κακοῦργοι τὸν ἐπυροβο- λήσαν.

Ἄλλ' εὐτυχῶς χωρὶς ἀποτελέσμα.

Ἐπὶ τριάντα δευτερόλεπτά, ὁ Νικό- λας Καρακάς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐσπῃ.

Ἐξαφνα βλέπει πλησίον του ἕνα ὄρο- μισκόν, ἕνα τρονοπάτι, βυθισμένον εἰς τὸ σκοτάς.

Τότε μόνον σηκώνεται ὀρθιός, στέκε- ται μίαν στιγμήν διὰ νὰ προσανάτωλίσθη, καὶ χώνεται ἔμπρός, μ' ἐλαφρὰν κλίσιν πρὸς τὰ δεξιά.

Ἐδρῖσκεται ὀπίω εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου, τὸ ὅποιον ὁ ἱατρός τῷ εἶ- χεν ἀπαγορεύσει.

Τὶ θὰ εὐρη ἐκεῖ; Ποία ἐκπληξίς τὸν περιμένει; Τὶ μυστικὸν θὰ παρα- εἰσθῇ;

Ὅσπερ ἄν τὸ συλλο- γίσεται. Ὁ μόνος τὸν σκοπὸς εἶνε νὰ εὐρη τὸν κύριόν του, νὰ τὸν εἰδο- ποιήσῃ περὶ τοῦ κινδύ- νου, νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ ἐν ἀ- νάγκῃ.

Ἐν τούτοις ὅπισω του ἐγενε πάλιν σιωπῇ.

Μόνον τὰ πτερυγι- σματα τῶν πτηνῶν, τῶν κρυμμένων εἰς τὰ φύλ- λωμάτα, τὰ ὅποια τρέ- μαζει ἡ ἀποτόμος εἰς- θελή τοῦ ἀνθρώπου, πα- ράπτουν τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν.

Ἐξαφνα, ὁ Νικόλας Καρακάς εὐρί- σκεται εἰς ἕν μέρος τοῦ κήπου ἀδένδρον, γυμνόν, ὡς ἐξαιθρᾶν θάλασσας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τῆς ἐξαιθρᾶς βλέπει ἕνα ὄγκον παράδοξον, ἀλλόκοτον καὶ ὀλίγον τι φανταστικόν. (")

Εἶνε, ἐφ' ὅσον εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ, — διότι τὰ μεγάλα γύρωθεν δένδρα ἐμ- ποδίζουν τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, — εἶνε εἶδος ὀρθογωνίου τετραπλεύρου οἰ- κίσκου, ὑψομένου ἐπὶ μακρῶν ποδῶν μεταλλίνων, τὸ ὅποιον ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν κάμνει νὰ ὀμοιάξῃ, μετὰ ῥωμίαν ἀ- ράγγην.

Δύο μεγάλα προστεγάζματα ἢ γείσα, διατεταγμένα ὀρθογώντως, ἐκτείνονται εἰς τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω.

(*) Ἴδε τὴν πρώτην εἰκόνα τοῦ 27ου φύλ- λου.

κάθε πλευρὰν τοῦ περιέργου τούτου οἰ- κοδομηματος καὶ ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα μετ' αὐτοῦ.

Μία σιδηρὰ κλίμαξ, ἐλαφρὰ, στηρι- ζεται ἐφ' ἑνὸς τῶν ποδῶν τῆς ἀράγγης καὶ φθάνει μέχρι μίαν θύραν, ἡ ὁποία φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοιχώματος τοῦ ἀναερίου οἰκίσκου, εἰς ὕψος σαραντα- πέντε ὡς πενήντα ποδῶν ἀπὸ τοῦ εἰσόδου.

Περί τῶ ἀλλοκοτού αὐτοῦ πράγμα- τος, βασιλευεῖ βαθειὰ σιγῇ.

Ἡ σιγὴ αὐτῆ εἶνε ἀπειρητική, σχεδὸν φοβερά. Ἀλλ' ὁ Νικόλας Καρακάς δὲν φοβεῖται τίποτα. Ὅσπερ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Με ὀλην του τὴν ἐκπληξιν, ἡ ἐμμο- νος ἰδέα του δὲν τὸν ἐγκατελείψει.

Τὸ μόνον ποῦ θέλει, τὸ μόνον ποῦ ζητεῖ, εἶνε ὁ ἱατρός.

Ἡ ὄψις τοῦ μέρους, ὅπου εὐρίσκειτο, δὲν τῷ ἔλαμνε τὴν ἐντόπωσιν ποῦ θὰ τῷ ἔκαμνε ἴσως ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις. "Ὁλ' αὐτὰ τὰ ἐβλεπεν ἐπιπολαιῶς.

Μόνη ἡ σιδηρὰ κλίμαξ αἴκλουσε τὴν προσοχὴν του.

Χωρὶς κανένα διαταγμένον, ὄρμα εἰς τὰς βαθμίδας καὶ μετ' ὀλίγας στιγμάς εὐρίσκειται ἐπάνω, πλησίον τῆς θύρας ἐπὶ τῆς ὁκείας στηρίζει τὸ αὐτοῦ του.

Βεβαίως ὁ ἱατρός δὲν θὰ ἦτο κλεισιμέ- νος ἐκεῖ-μέσα, ἀλλως θὰ τὸν ἤκουε πη- γαινοερχόμενον.

Διὰ νὰ βεβαιώη καλλιτέρα, κτυπᾷ τὴν θύραν, πρῶτα σιγά, ἐπειτα δυνατώτερα.

Τίποτε δὲν ἀποκρίνεται εἰς τὰ κτυ- πήματά του. Τουλάχιστον ἀπὸ τὸ ἐσω- τερικόν τοῦ ἀναερίου οἰκίσκου, διότι ἀ- πέσω καὶ ἀπὸ κάτω, ὁ βιαστικός τροχα-

σμός κάποιου, ὁ ὁποῖος σπεύδει πρὸς τὴν ἐξαιθρᾶν, φθάνει καθαρά μέχρι τῆς ἀ- κοῆς του.

Μόνον τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνθυμεῖ- ται, ὅτι ὁ ἱατρός τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ τὸν διακόπητῃ ποτὲ δι' οἰονδήποτε λό- γον καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ κήπου.

Ἡ σκέψις αὐτῆ διαπερᾷ τὸν ἀγκέρα- λόν του εἰς βέλος.

Συναισθάνεται ἐξαφνα τὸ λάθος του καὶ ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ποῦ δὲν τὸ ἐσκέφθη ἐνωρίτερα.

Τὶ νὰ κάμῃ τώρα;

Νὰ καταβῇ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀποφασιστι- κῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι, με κίνδυ- νον νὰ δολοφονηθῇ;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σκύλος διανομέυς

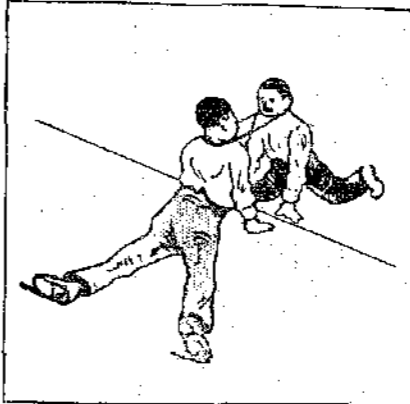
Ἐπὶ μίας τῶν μεγάλων σιδηροδρομι- κῶν γραμμῶν τῆς Ἀμερι- κῆς εὐρίσκειται πολλὴν ἄρ- κητὰ ἀπομα- κρυσμένη ἀπὸ τὸν σταθμὸν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξυπηρετεῖ. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνας σκύλος, ὀνόματι Τζάκ, ἐκτε- λεῖ ἐκεῖ χρεὴ ταχυδρομικῶν διανομῶν καὶ καθημερινῶς μεταφέρει ἀπὸ τὸν σταθ- μὸν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐφημερίδας, ποῦ τοῦ βάζουν εἰς ἕνα κύνιον σάκκον. Ὁ- ταν κρατῇ εἰς τὸ στόμα τὸ πολύτιμον του φορτίον, τὸ πιστόν καὶ εὐφυῆ ζῶον δὲν ἀφίνει κανένα νὰ τὸ πλησιάσῃ, ἐκτός τοῦ κυρίου του.

Πέλεκυς ἐντὸς δένδρου

Εἰς ἕνα δά- σος τοῦ Σε- μόντς τῆς Γαλ- λίας, ὑπάρ- χει δένδρον, εἰς τὸν κορ- μόν τοῦ ὀπο- ίου εἶνε περα- σμένος ἕνας πέλεκυς, ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Φαίνεται ὅτι κάποιος ὀλοτόμος ἐλησμο- νησε τὸν πέλεκυν του πλησίον νεαροῦ βλαστοῦ, καὶ τὸ δένδρον αὐξάνον, τὸν συνέλαξε καὶ τὸν ἐφυλάκισεν ἐντὸς του.

Γύμνασμα

Ἐν ὅτελετε νὰ δοκιμάσετε τὴν δύνα- μίν σας μετὰ κανένα φίλον σας, χαράξατε εἰς τὸ πάτωμα μίαν γραμμὴν καὶ λάβετε καὶ οἱ δύο τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν ἔχουν τὰ δύο πρόσωπα τῆς εἰκόνας μας. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος στηρίζεται ἐπὶ τῶν τεταμένων βραχιόνων. Κάμπετε ἐν περι-

λαίμιον ἀπὸ χονδρῶν σχοινί καὶ περὶ σάτε το εἰς τὸν λαιμὸν σας, καθὼς καὶ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀντιπάλου σας. Τραβᾶτε τώρα καὶ προσπαθεῖτε νὰ μετακινήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐ, ὅποιος κατορθώσῃ νὰ τραβήξῃ τὸν ἀντίπαλον ἐπάνω ἀπὸ τὴν γραμμὴν, εἶνε ὁ νικητής.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

Β') Παιγνίον

[Ἐπιτάγη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐίφους].

Α	ΑΝ	ΒΩ	ΔΡΟΣ
ΛΟ	ΑΥ	ΜΑΙ	ΜΟΣ
ΜΝΙ	ΜΩ	Ο	ΠΟ
ΡΟΣ	ΡΟΣ	ΡΟΣ	ΣΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἕξ λέξεις σημαίνουσαι: Μοῦσαν, Πατέρα ἀρχαίου ιστορικοῦ, νῆ- σον τοῦ Αἰγαίου, μέρος τοῦ Ναοῦ, πο- ταμὸν τῆς Μ. Ἀσίας περιφώνον, καὶ ἐπί- θετον κοινόν.

Ἀλλοῦσις : Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ- θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ἴδος Εὐρωπαϊκόν), συνοδεύων τὴν ἀπο- στολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα δ- λωγ τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὀποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά- φωμεν καὶ κάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Δύσεις τοῦ Παιγνίου τοῦ 28ου φ.

Ἀριστείδης, Μιλτιάδης, Ἀλκιβια- δης, Λύσανδρος.

Ίδε τον Οδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του, Κεφ Β

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΟΥ

Πώς ήθελα να ήξευρα το μέλλον μου, πώς ήθελα να μπουρσοθα να σηκώσω από μια ακρίτσα, σιγά σιγά, το σκέπασμα που το σκεπάζει με τόση προφύλαξη και που μόνο ο χρόνος έχει το δικαίωμα να το ξεσκεπάσει λίγο-λίγο, για να δω τι μου κρύβεται! Χαρές άραγε ή θλίψεις; ετυχίες ή συμφορές; αν με περιμένουν χαρές και ετυχίες, τι κριμα να μην το ξεύρω από τώρα, θα ήμουν πάντα χαρούμενη και θα περίμενα αξένοιαστη την κάθε ετυχία και χαρά. Μά πάλι, μου φαίνεται πως εχθροποιημένη δεν θα ήμουν, γιατί τίποτε ξαφνικό δεν θα έπεριμένα πλέον, τίποτε έκτακτο, και μ'ένα που μ'άρεσουν τόσο οι εκπλήξεις, και είχε τόσο εύμορφα να σου έρχεται με ετυχία χωρίς να την περιμένεις!... "Επειτά, τα όρατα όνειρα, οι χρυσές ελπίδες, αυτό το άγνωστο που τότε μας μαγεύει και τότε μάς φοβίζει, όλα θα ελειπών, όλα θα τα ήξευρα, και με μοτονομία γύρω μου θα ήταν.

Αν πάλι με περιμένουν συμφορές; δε τότε δυστυχία μου, ποτέ δεν θα ήμουν χαρούμενη και την παραμικρότερη χαρά θα μου την έδηλητηρίαζε ή σκέψις της συμφοράς που μου έρχεται, όλη ή ζωή μου θα ήταν ένα μαρτύριο.

Και τώρα τί είχε πιά καλλίτερα, που ξεύρω ή που δεν το ξεύρω το μέλλον μου; Ηχώ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΟΝΟΜΑ

Η γατά μας ή Αιλίνα, μία ώραία παραλή γατά, πρό καιρού έγέννησε τέσσαρα γατάκια. Από αυτά τα μέν τρία έγιναν άφαντα, -κατά την φράση των παιδιών-, εκρατήσαμεν δε το ένα δια τον φόβον των φωνών των. Το γατάκι έμεγαλώσε, άνοιξε τα μάτια του και άρχισε λίγο-λίγο να περπατά. Ένα βράδυ, ενώ όλα τα παιδιά, δηλ. τα αδελφία μου, άνερχόμενα εις τον σεβαστόν άρνημόν των πέντε, εκάθηντο ήσυχα, έρχεται ή Αιλίνα κρατώντας στο στόμα το γατάκι της. Όλα τα παιδιά εξάνεστησαν κατά της κακής ημετέρας που ήθελε να φάγη το μονάκριβο παιδί της. Υστερα, άφού ήσυχασαν, ή μικρούλα αδελφή μου, σάν πειρασμός, επρόβαλε το σπουδαίον ζήτημα:

- Πώς θα το λέμε το γατάκι μας;
- Μαργαρίτα, λέγει ένας αδελφός μου, γιατί έτσι έλεγαν και την κυρούλα του.
- Όχι, λέγει άλλος, Ψιψίνα γιατί δλες της γάτας έτσι της λένουν.
- Μπα, τί λές, λέγει ή μία αδελφή μου, να το βγάλουμε Παραλή, γιατί σίως σάν την μάνα του παραλή.
- Σάπα σύ, της λέγει ο τρίτος αδελφός μου, δεν έξερεις τί λές. Θα το φωνάζουμε Ήρα.
- Όχι Ήρα, αλλά Φιφή λέγει πάλιν ή μικρούλα αδελφή μου.
- Η συζητησις προχωρεί με κραυγές,

χειρονομίας, θυμούς. - Η άτιμόσφιαιρα έινε πλήρης ευρύτητας και μία μόνον σπίντα άρχει δια να επιφέρη την άναφλεξιν, δηλ. την σύρραξιν μετα των μελών, το όποιον είνε ή κατακλις πάσης έλληνικής συζητήσεως.

Όπ και σηκωνονται από τας θέσεσι των και προχωρούν όλοι και όλοι έτοιμοι για μάχωνα. "Αλλά έπί τη έμφανίσει της μητέρας, ή όποια εκράτει ένα μπαστούνι του πατέρα, οι μικροί πολεμοχαρείς καταπραυνήθησαν. Η συζητησις διεκόπη βιαώς και ίσως θα επαναληφθη πάλιν πολλές φορές, ώς πού να εδρουν όνομα δια το δύστυχο γατάκι, το όποιον αν ήξευρε τί γίνεται γι' αυτό, δεν θα έγυαντο. "Εν τώ μεταξύ, μεχρι δευτέρας συσκέψεως, ζητείται όνομα:

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ο ήλιος με της πό θερμές ακτίνας του τρυπά την γη, κι' από της ζέσεως της πολλές Έατμίζονται οι ποταμοί.

Ούτ' ένα φύλλο δεν κουνει. Κ' των δένδρων τα κλωνάρια κι' ή άσηρη σκόνη ή πυκνή σκεπάζει τα χορτάρια.

Τή γή με χαρι άντανακλούν. Όσάν καθρέπτα τα νερά και τα πουλκρια κελαιούν πάνω 'στά δένδρα τάψηλά.

Άχ, τί ώρατος ουρανός τι σύννεφα χρυσά, όταν ο ήλιος ο λαμπρός βουτά μέσ' στα νερά!

Ο ήλιος βασιλεύει, το βράδυ έρχεται άργά, και ή σελήνη ή άργυρά γλυκά την γή χαιδεύει...

Δοξασιμένο Εικοσιένα

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τραγουδούν τραγουδάκια Τά πουλιά στα κλαράκια, Καί κυλάει σιγά Κρυσταλλένια νεράκια Με χαρές και ναλάκια Η μικρή ρεμματιά.

Πέρα ή δούσι χρυσώνει, Γλυκοφάλλει τ' άηδόνι, Χύνουν τ' άνθη ευωδιά, Τή ματιά μου θαμπώνει Τήν καρδιά μου λιγώνει Η τριγύρω εύμορφία. Σανθός 'Ισπίτης

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΥΛΑΞ

Ο Ναπολέων Α' ειχεν ένα μαμελοδικον, όνοματι Ρουσταν, δευτε ειπ' ενοζ σγρώματος, πρό του κοιτώνος του αυτοκράτορος, κοιμώμενος, τον εφύλαττε πιστός. Ο Ναπολέων έσηκώνετο πάντοτε κατά την δευτέραν πρωινήν ώραν και τότε εζητήε μίαν ψητήν δρινίδα, την όλοιαν επροσε να τώ προσφέρει ο Ρουσταν.

Μίαν ήμεραν όμως, ο αυτοκράτωρ έκοιμάτο τόσον βαθώς, ώστε δεν εδύννησε ούτε κατά την πέμπτην της πρωίας. Τότε επέπεσε ο Ρουσταν κατά της ψητής δρινίδας, ή όποια τώ εφαινετο τώρα περιττή, εις τα εζηληλόθη έπί του στροφάλυγγου του και άπεκοιμήθη.

Όι ήτο ή ώρα εξ, όταν ο αυτοκράτωρ άφρυπνίσθη, και μεγάλην πείναν αισθανόμενος, εκάλεσε επανειλημένως τον Ρουσταν, αλλά ματαίως. Τέλος εσηκώθη, έπήγε προς την θύραν και εδοκίμασε να υπεραηδήσει τον φύλακα του. Ουτος όμως άπετήθησε και τον ήρπασεν εκ του λαίμου φωνάζων: «Προδότη!»

Ο αυτοκράτωρ δεν ήδύνατο να εφράλη ούτε λέξιν, διότι ο Ρουσταν τώ συνέοφιγγε τον λάρυγγα. Εδνυχώς ήδννήθη να τραυλίση κάτι και ο φύλαξ άναγνώρισας τον κύριον του, έπεσεν εις τους πόδας του και ήρχισεν να κλαίη. Τότε εφώνασεν ο Ναπολέων: «Ησύχασε Ρουσταν! μήν εισαι παιδί! Έλαμες τώ χρέος σου, αλλά σφίγγεις διαβολέμενα!... (Εκ του Γερμανικού). Νέλις

Οι άρχατοι ένγνώριζαν καλύτερον από ήμας να κρατούν την άσχηνη τον. Και ο μέν Σωκράτης, δε αδδάδης τις νεανίσκος τον ελάκτιος, βλέπων δε οι φίλοι του ηρεθίσθησαν και θα επετίθεντο και' αυτό, τοις ειπεν άταράχως: «Εάν μ' ελάκτιζεν όνος, θα ελάτσει την άξίωσιν να του άνταποδώσω το λάκτισμα;»

Ο Πλάτων, άφ' ετέρου, όργισθείς ποτε έναντιον λαιμάργου και όκηρου δουλου, εκάλεσε τον άνεργόν του Σπεύσιππον και τώ ειπε: «Δείξει τοθτον τον έλεεινόν σύ, διότι εγώ ειμαι πολύ άργισμένος.»

Αρχάτας δε ο Ταραντίτος, επανελθόν εκ του πολέμου και εδρών τον άργόν του ακαλλιεργήτον, ειπε προς τον έπιστάτην: «Δικαίως ήθελον σε τιμωρήσει, άλλ' εχε χάριν που ειμαι τόσοσ άργισμένος.» (Πλούταρχος) Κραυγή Νίκης

Οι άρχατοι ένγνώριζαν καλύτερον από ήμας να κρατούν την άσχηνη τον. Και ο μέν Σωκράτης, δε αδδάδης τις νεανίσκος τον ελάκτιος, βλέπων δε οι φίλοι του ηρεθίσθησαν και θα επετίθεντο και' αυτό, τοις ειπεν άταράχως: «Εάν μ' ελάκτιζεν όνος, θα ελάτσει την άξίωσιν να του άνταποδώσω το λάκτισμα;»

Ο Πλάτων, άφ' ετέρου, όργισθείς ποτε έναντιον λαιμάργου και όκηρου δουλου, εκάλεσε τον άνεργόν του Σπεύσιππον και τώ ειπε: «Δείξει τοθτον τον έλεεινόν σύ, διότι εγώ ειμαι πολύ άργισμένος.»

Αρχάτας δε ο Ταραντίτος, επανελθόν εκ του πολέμου και εδρών τον άργόν του ακαλλιεργήτον, ειπε προς τον έπιστάτην: «Δικαίως ήθελον σε τιμωρήσει, άλλ' εχε χάριν που ειμαι τόσοσ άργισμένος.» (Πλούταρχος) Κραυγή Νίκης

Οι άρχατοι ένγνώριζαν καλύτερον από ήμας να κρατούν την άσχηνη τον. Και ο μέν Σωκράτης, δε αδδάδης τις νεανίσκος τον ελάκτιος, βλέπων δε οι φίλοι του ηρεθίσθησαν και θα επετίθεντο και' αυτό, τοις ειπεν άταράχως: «Εάν μ' ελάκτιζεν όνος, θα ελάτσει την άξίωσιν να του άνταποδώσω το λάκτισμα;»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 123ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α ΣΕΛΙΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1911

Εκ των δύο άρθρων, οι όποιοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ο πρώτος δηλοί πάσης όρθότ: και άπλωσ δημοσιεύσεως. Ασχημαίσι περιείχεν ή Συλλογή του Διαγωνιζόμενου, ο δε δευτερος πάσαι εξ αυτών ησαν αι εκτάκτως επιτυχίες και ώραται. Το άθροισμα των δύο άρθρων έφκει την θέσιν του Διαγωνιζόμενου, και μεταξύ δύο εγγόντων το ίδιον άθροισμα, προηρείται ο εγών τον δευτερον αριθμόν μεγαλειτερον. Ο τρίτος τέλος άρθρος δηλοί τα εις έκαστον άπονερόμενα Εύσημα. Οί μη σημειώσαντες έπί του τετραδίου των πύσαν ετών είνε, κατεπαχθησαν εις την Άνωτέραν Τάξιν, εκτός ολίγων των όποιων ετυχε να γνωρίζω και να ένθουσαι την ηλικίαν. Σημιαί εις τούς Διαγωνιζόμενους να μη την παραλείψουν ποτέ, διότι άδικούνται.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω.) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σιληρά Πραγματικής, 15+8 [12Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αιδερία Μουσική, 14+8 [11Ε]. - Λάφης Κλωνάρι, 15+7 [11Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αεροναιτοπύλα, 15+6 [11Ε]. - Αθανάσιος Διάκος, 15+6 [11Ε]. - Γλυκού Έλις, 15+5 [10Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Αιστερός Οθρανός, 15+4 [10Ε]. - Ούτι, 14+4 [9Ε]. - Μάρκος Αβέρους, 13+4 [9Ε]. - Είμα Ζαννθία, 11+5 [8Ε]. - Βοσκοπαία Γαλανούρα, 11+5 [8Ε]. - Οτσιρεμάνη Έλευθερία, 12+4 [8Ε]. - Φλογέρα του Βασίλη, 10+5 [8Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ερμηής, 1+1 Ε.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ετών.) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βυζαντινός Αετός, 15+10 [13Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σημαιοφόρος Έλλην, 15+9 [12Ε]. - Κάμυεν, 15+9 [12Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έργωνος Αύτοκράτορος, 14+9 [12Ε]. - Βασίλειος των Βαλκανίων, 14+9 [12Ε]. - Ζήτα ή Ένωσις, 15+8 [12Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Βασίλειος Μπαλμας, 14+8 [11Ε]. - Νηοσία Γιαννιων, 14+8 [11Ε]. - Έλευθερία, 14+8 [11Ε]. - Έλληνική Καρδιά, 15+7 [11Ε]. - Ανδρείος Ανδρος, 14+7 [11Ε]. - Ονειροκόμος Πατριδα, 14+7 [11Ε]. - Ονειροκόμος Ψυχή, 14+7 [11Ε]. - Είς Συμφοράς, 13+7 [10Ε]. - Βασίλειος των Χρυσανθέμων, 14+6 [10Ε]. Γαιναόφυκος Έλλην, 14+6 [10Ε]. - Ηπειρωτική Έλις, 15+5 [10Ε]. - Εξοπιστας Βασίλη, 12+7 [10Ε]. - Ποδηγή Κοινωσιανούσις, 13+6 [10Ε]. - Μικρομένος, 13+6 [10Ε]. - Έλληνικόν Σίφος, 14+5 [10Ε]. - Ερμηής του Πραξιτέλου, 12+6 [9Ε]. - Μιχαήλ Α. Τρίκας, 12+6 [9Ε]. - Ένθουσιώδης Έλλην, 14+4 [9Ε]. - Ιδοκίον του Καλλιόχου, 15+3 [9Ε]. - Κρής Έδελονης, 11+6 [9Ε]. - Προμηθεύς Δεσμότης, 11+6 [9Ε]. - Θριαμβούσα Έλις, 12+4 [8Ε]. - Ηρώς του Σουλίου, 11+5 [8Ε]. - Λούκιου του Λάγου, 11+4 [8Ε]. - Καπατών Φασαλίας, 11+4 [8Ε]. - Φαιδρα Η. Μιοχίδου, 12+3 [8Ε]. - Αράραον Λουλουδι, 10+4 [7Ε]. - Μικρούλα Πατριδα, 10+4 [7Ε]. - Φολις της Αναγεννησεως, 10+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αιματοβαμμένο Έλληνικό Χόμα, 8+4 [6Ε]. - Κραυγή Νίκης, 10+2 [6Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω.) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνικόν Ιδεώδες, 15+7 [11Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αεργουά Πανοβήιος, 15+6 [11Ε]. - Έλευθερος Ηπειρωτής, 15+5 [10Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αιδήςιος, 13+6 [10Ε]. - Αουδοβήιος ΙΖ', 12+5 [9Ε]. - Ματωμένο Φεγγάρι, 12+5 [9Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Υπερρήμον Γασμεί, 10+6 [8Ε]. - Αρχιδούς Κάρολος, 12+4 [8Ε]. - Μακεδών, 12+3 [8Ε]. - Ρήρας Φεραίος, 10+4 [7Ε]. - Κύμα του Πόντου, 9+2 [6Ε].

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΧΑΙΡΕΤΟ: τούς βραβευθέντας εις τον Διαγωνισμόν των Πνευμ. Ασχησεων και περιμένω τας φωτογραφίας των. Σ' εύχαριστώ δι' όλα μου γράφεις, Μουσική Αδής. Προσπάθει και κάτι θά κατορθώσης. Έστειλα. Τά γράμματά σου, Βιθυνή Έλληνοπούλα, είνε από τα καλλίτερα που λαμβάνω. Γράφε μου και δε μήν εβασπώσεως. Ο Μυστικός δεν μου γράφι πολλά, δια να μην άναγασθώ, λέγει, να του απαντήσω εκενώς, επειδή εις αυτό το φύλλον ζήτησε δε τα έχει άποτελέσματα Διαγωνισμού και ολίγον χάρον... Τί συγκινητική πρόνοια! Δεν εζηε να τον προτιμήσω; "Εγώ, Ίσις, προτιμώ το σύντομα ψευδώνυμα σάν το δικό σου. Κάποτε μου άρέσουν και τα «πολύλεξα»-όταν είνε ώρατα, αλλά τα εύλογημένα πίνουν πολύ τόπο και βαρύνεται κανείς και να τα γράφη... Δεν με πειράζουν και τόσοσ η μουνησούρες, Παμφορος, όσον το δυσανάγνωστον γράφωμου. Γι' αυτό θα σε παρακαλέω να μου γράφης καθαρώτερα. Θα ώφεληθης και σύ, διότι θα συνιθίσης... Έλευθεριά, ο 40ος τόμος είνε πρό πολλού εηνητελεμένος. Κότταξε τον Τριμοκατάλογον και διαλέξε δια το Βραβείον σου από τούς τόμους της άραμής. Σε συγχαίρω δια τας επιτυχίες εζετάσεις, Γενναίοφυκος Έλληνης. Τα γράμματα ελήθησαν και ο κ. Π. σου άπήνησεν ιδιαίτερος. Φαντάζομαι, Εξόριστε Ατίθς, τί ώρα που θα περιπες εις την εζοχην σου και τί άφροισον που θα είνε το προσεγές γράμμα σου με τας έντυπώσεις σου! Σ' εζήλευσε ο κ. Φ. με αυτό που μου ειπες να του 'πώ... Χάρω πολύ δια την γνωριμίαν της αδελφής σου, Έλληνικόν Ιδεώδες. Αλλά είνε ανάγκη ναύτη την έντροπή κατά μέρος, και να μου γράφης και μόνη της. Η άκαίτησις της όμοιότητος δεν φθάνει δε τα τυπογραφικά λάθη, Καλλιόχη Κ. Σ., διότι τυπογραφικόν λάθος ήτο εκείνο το ι άντι του όρθου. Έπισψ και άντι του άττικού «Ιππης» ειμφορε κανείς να γράφη «Ιππεις» και πάλιν ή λίσσις του να είνε όρθή. "Οστε αι λίσσις σου ελογαρίσθησαν. Χάον, χάρω πολύ που εγεινες καλά. Εις την Συλλογήν των Ασχησεων έσημειώσα την ηλικίαν σου, αλλά προσέχετε να μη την παραλείψετε ποτέ! "Όταν οι μικροί, δια την παραλείψιν αύτην, κατατάσσονται εις την τάξιν των μεγάλων, άδικούνται πολύ. Ποσοί δεν εχασάν βραβεία, διότι ελησμονήσαν να σημειώσουν ηλικίαν! Νίκη του Παιωνίου, ειπέ εις την αδελφήν

σου ότι της εύχομαι καλάς εζετάσεις, εις δε την γετόνισάν σου, την καλαιώνιαν φιλήν Διοσιφοροβία, δι πάντοτε την ένθυμοσίαι. Έμπρός λοιπόν, Νυμφαία, κάμε την προμήθειάν σου από τούσ δια να περιπες και σε όροστέρον καλοκαίρι. Οί ύστίμοι τών βραβευμένων δεν λαμβάνουν τίποτε άλλο από τα Έξσημα. Ο Μάσκιμα - Γεώργιος προσπαθήσε να εζηγήση μόνης του μερικά μυστήρια του «Νικολά Καρακά», και απ' εόδι, απ' εκει, εφθασης εις συμπεράσματα που δεν άπέχουν πολύ από την άλλθειαν. Το κυριώτερον είνε ότι ο ύποτιθέμενος δολοφόνος εφυγε... δια του άέρου. Μετά ένα - δύο φύλλα θα το ίδιθη! Η νέα μου φίλη Εντιμενή Σιμωνίσις μου γράφει, ότι ή ετυχεστέρα της στιγμή είνε εκείνη που με κρατεί στα χέρια της και με διαδέζει. Ένα και μόνον, Όρατον Ήλιον; Και ένα κόμμα ειμφορε ναλλάξη την έννοιαν! Σου εστέλλω τας εύχάς μου δια την ονομαστικήν σου εορτήν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Εμφορίζονται: «Ο κώδιον του Σχολείου της Γλυκαίας Έλις». - «Σ' εκείνους που φεύγουσ της Αδρος της Νεότητος» - Διαφορά της Κραυγής Νίκης - «Το ναυαγικόν του Έλληνικού Ιδεώδους - «Το φεγγάρι της Εξοριστου Ατίθς». - «Απόσπασμα της Θαλασσίας Νύμφης» - «Ο χάρτινος Αετός» του Αθανάσιου Διάκου - Διαφορά του Παμφορος - «Μάνιας καρμός της Αδρής» - Ανεξόστα, Παιγίνα, Π. Πνεύματα πλ. διαφορών. Αποσφραγίζονται: «Νίκη - Αδής» (δια παιδιά σποτεινόν) «Στη γιορτή της μάνας» (πολύ εκτενές καιόχι, καλοσυνεδισμένον) - «Ο Πιετινός (άτεγχο)» - «Το πεδικικόν» και ο «Πλοαρχος» (ελαττωματικόν) - «Είς την εζοχήν» (κατώτερον του θέματος) - «Ανοιξη (ώρατον, αλλά πέρας ο καιρός του.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον εμφορίζεται ή άνασπύσις, αν δεν συνδεδεμένη από του διακρίματος φρ. 1. Τα εμφορίζονται ή άνασπύσις ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1911. "Όσα συνδεδεμένα από α. άνήκουν εις άγόςια, και όλα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φίλι της Διαπάλσεως, κ. (Κ.Τ.) Αδόκοντος Κουμός, κ. (Μ.Κ.) Έπίσης των Χρυσανθέμων κ. (!) Μισά Έλληνοπούλα, κ. (Μ.Ρ.) Έλληνική Έπανάστασις, κ. (!:+) Σανθή Πικαούδα, κ. (Α.Γ.) Λευκόν Λείον, κ. (Ε.Θ.) Ανανώσις ψευδωνύμων: Άγγελιαφόρος Ερμηής, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδεια πρότασις δημοσιεύεται, αν δεν συνδεδεται από του άντικίου ως εζηε: Δια τας πρότασις τρέψις προτάσεις έκαστον φύλλον λεπτά 2λ. Δια τας επί πλέον του αϊτου φύλλον, 3 λεπτά ή λιγώ. Προτεινών μόνον οι ένογτες ψευδώνυμον ισχύουν δια το έτος τούτο, προς τούς έποντας ψευδώνυμον έπιστη ισχύουν δια το έτος τούτα. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηχημένα, δεν δημοσιεύονται. - Ο ένός κερδισμένος άρθρος σημαίνει ποσα τετραδιά δεν άνταπέσωσιν ει-όχι ο προτιμώσις.] Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' άνταλάξουν: ή Μουσική Αδής, (0) με Χρυσό Παγόνι, Κομηκοπούλα, Έλληνον Τρυφόν. - ή Γενναίος Έλληνης (0) με Ιδοίτροπον Σανθούλα, Θαλασσία Αδραν, Φαιδρον Αδάμαντα, Ριολέτιον, Νηρηίδα - ο Δικηγόρος της Νεολαίας (0) με Μάσκιμα - Γεώργιον, Κομηκοπούλα, Αόθρατον Τηλέγραφον, Έλληνικόν Μεγαλίον, Ναυτικά της Χαλιβδος, Πόδον της Κρήτης, Κομηκοπούλη Αδραν, Θριαμβέοντα Μεγαλοιδέτην, Νέλις.

Η Διάπλασις διδάσκει τους φίλους της: Δουλοβίκου ΙΖ' (αί λύσεις δεκατέσσερις βραβείων έστιται): Βαρώνη Πρωτήν (έλεφθησαν τόνους και τετραδία έστιται) Συζιανική (έστιται) Θαλασσίων Αθρών (πολύ σωστά) τά είπαμεν και εις τό προηγούμενον φύλλον: τάποτελέσκατα τού μεταφραστικού διαγωνισμού θά δημοσιευθούν πολύ γρήγορα: Κυδωνιάτην (γαίρω πού έγειρες καλά χαιρετίσματα στην αδελφή σου): Έλληνικήν Έπανόστιαν (μόνον Έλληνιστί γραμμένα έγγραφα): Άγγελιαφόρον Εσμήν (έλεφθησαν, εύχαριστώ περίμενο και τό γραμματίου με τάς έντοπίσεις) Κρημνοπούλιαν (γαί) Μικρόν Ηρώα (αί έγω έλεξαν) Ελλάδα τού Μεγάλου Αλεξάνδρου (έγει καλά) Δικηγόρον τής Νεολογίας (έστιται, εύχαριστώ ψευδώνυμον δέν είμπορώ νά φανερώσω) Ήλεκρικόν Σαινθήρα, (εύχαριστώ διά τό βραβείου) Ανδρείον Σουλιάδη (ή παραγγελία έστειλή) Στέλιαν Θ. Ν. (έλαβα, εύχαριστώ) Βάνδαν (έλαβα, εύχαριστώ) Έλληνικών Μεγαλειών (έστιται) Μόνων (χάρτην τών λύσεων έστιται) Ανδρείον Ανδρον (τά περίμενο λοιπόν) Νηρηίδα (βραβείον έστειλα, ύφαιον τό γραμματίου σου) Ρωβόρον, Κραυγήν Νίκης, Γιάννιαν Έλλάδα, κλπ. κλπ.

Είς όσας έκσταλάς έλαβα μετά την 22αν Ιουλίου, βάπαντησα εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκατέσσερις: έξ Αθηνών και Πελοποννήσου μέχρι τής 12' Ιουλίου εν τών Επαρχιών μέχρι τής 19' Ιουλίου εν τού Έξωτερικού μέχρι τής 6 Αυγούστου.

Ό χάρτης τών λύσεων, έκ τό οποίου δέον νά γράψωσ τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πελείται εν τό Γραφείο μας εις φακέλους, άν ένατος περιέχει 20 φύλλα και τιματά φρ. 1.

289. Δελιόγραφος

Φθόγγος μουσιικός τό ένα Σύνθεσος είνε τό άλλο, Και τά δύο ένωμένα Κάνουν ποιητή μεγάλο.

*Εστάλη υπό τού Χάωνος

290. Στοχειόγραφος

Ένα Πάπαν είν κέρης Και τόν αποκατάλιση, Μίαν νήσον τού Αιγαίου Παρευθός θά σχηματίσης.

*Εστάλη υπό τής Σχοινοστολιστού Χίου

291. Μεταγραμματισμός

Βγίζω Α και βρίζω Ο Και θυμίζω κ' άπορω Πού άπό νήσο Έλληνική Κάνω Έλλη στη στιγμή.

*Εστάλη υπό τής Δουκίσσης τού Δάντην

292. Τονόγραφος

Γείτονα πόλιν τουρκικήν Άν παροξυτολήσιν, Συγκριτικών επίθετον Εθός θά σχηματίσης.

*Εστάλη υπό τού Έγγονού Αδουκατέροτος

293. Αίνιγμα

Διά τό άρσενικόν μου Μιλίζ ή Φυσική, Φυτόν τό θηλικόν μου, Πολύ κοινή τροφή.

*Εστάλη άπό τό Δάφνης Κλωνάρι

294. Κερνυμένη Πυραμίδα

- 1.—Άκων μη πρότετε.
- 2.—Καιρός παντί πράγματι.
- 3.—Είδες τί άνεμος;

- 4.—Πρό άλλους πάντα.
- 5.—(Διά την κάθελον.) Κακή τά φέμματα!

295. Φύδην Μίρδην

Λοικαί γάρα έσπα πέτο *Εστάλη υπό τού Λουδοβίκου ΙΖ'.

296. Ποικίλη Άκροστιχίς

Νά εύρεθόν πάντε νήσοι τού Αιγαίου έλληνική, τών οποίων, τό πρώτον γράμμα τής πρώτης; τό δεύτερον τής δεύτερας, τό τρίτον τής τρίτης και ούτω καθέξής, νάποτελόν άλλην νήσον τού Αιγαίου τουρκικήν.

*Εστάλη υπό Γεωργίου Χ. Γεωργιάδου

297. Έλλιποσύμφωνον

η-υι- άευ- ατεω- νο

*Εστάλη υπό τής Αδουκατέρας τού Βυζαντίου

298. Γρίφος

ΓΡΗΠ Γ Γ Γ
Γ Γ Γ Γ
ΟΙΡΜΗ η Γ Γ Γ ς Φ/τις
Γ Γ Γ Γ Γ Γ

*Εστάλη υπό τής Μοσκής

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Δοκήσεων των φύλλον 20 και 21

192. Νινεμί (νύν, εύοι Ι)—193. Τόνος-δυσ.—194. Άρτι-Άρτα.

195. Κ ΠΑΝ ΠΥΛΟΣ ΚΑΛΑΜΟΣ ΝΟΜΟΣ ΣΟΣ Σ 196. Η τίγρις, ο Τίγρις.—197. ΛΥΡΑ (ή ΚΑΡΥΑ...) ΥΒΟΣ (θαλάσση Ο ΒΥθός...) ΡΟΔΗ (Η Δουρφόρος...) ΔΣΗΡ (ΑΡΗΣ Άρχαίος...) 198. Βίε μηδέν πρότετε.—199. ΓΝΟΥΣ

ΠΡΑΤΤΕ (Γλυκύς, Νωθρός, Όνειρον, Υγεία, Σωθρωτός, Πράξις, Ρόμη, Άσματος, Τέλειος, Τραχύς, Εθρως.)—200. Νοός θρά και νοός άκούσι.—201. Τά έν οίκω μη έν δόμω (Τά έν η-νο-μύ έν δι-μο.)

202. Γάδινα (Γάδ, Ήρα)—203. Κύρος-Κύρος.—204. Μήλος-μυρος.

205. ΤΕΛΑΜΟΝ ΛΑΠΟΝΙΑ ΑΙΝΕΙΑΣ ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΥΓΓΡΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΚΑΤΙΟΝ 206. Άμ έπος άμ έργον.—207. Ό μόν έπιμένων νικθ, ο δε άποθαρσύνοντες ού. (Ό μ' έν επί μένον νι-κα ύδα- από θα ρι-νο με νο-σοθ)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχία των 8 σιγμάν λεπτά 10, δια δε τούσ συνδυημάτας μας λεπτά 5 μόνον με παχα στοιχία τό διαπλάσιον, και με κερλαία τό τορκίκιον. Έλεχίσιος όρος 16 λέξις, θηλαθή και άι ομνήσεσιν τών 16 πληθυντικά ως νά ήσαν 15. Ό χορηγός στήχοσ, έστο και από μίαν λέξιν, με κερλαία ή παχία ή άπλά στοιχία τών 8 σιγμάν, υπολογίζεται ως 8 λέξις άπλά.—Αί μη συνδυεόμενα, άπό τού άντικεινον άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

Α ναγραφασα δια Κοιναταντινουπολιν απο χειρετς τας εν Ποστ-Σαϊδ φιλδτας συνδρομητριας και συνδρομητας και ελπίζω να γνωρίσω τούσ έκεί.— Κερνυμένη Άύρα. (ΙΔ', 98)

Προτείνω εις τούσ έν Άργυσταλίη συνδρομητάς την έβρουν συλλογήν πρός διάδοσιν τής «Διαπλάσεως».—Μικρός Ήρωσ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 28 ΦΥΛΛΟΥ
[Ίδθ την λύσον εις την σελίδα 241]

ΑΘΗΝΩΝ: Σ. Ν. Πετρόπουλος, Κέρως τής Άμαθίας, *Ηλ. Σπ. Κανέλλης, Μαρίαννα Α. Τσίμη, Αδούος τής Πηφίας, Ν. Σ. Αιτάσης, Αικατ. Ν. Δελαγραμμάτια, Δεσπολά Τ. Μπότσαρη, Χαρκλαία Ζαφειρίου, Μαρία Γεροφιλίδου, Ίουλί Β. Κατσημανταντινού, Άγνα Σιαγκουή, Πόση Β. Κατσημανταντινού, Ίσημη Β. Κατσημανταντινού, Έλλη Σαβίθου (21), Παρκεμισή Σ. Ματαρά, Πίτα Α. Κατσημανταντινού, Ίωάν. Σ. Καναβάς, Έρσίκος Καράβ. Χόν, Εθνήνα Λοκπαθαρίου. *Ηλ. Γ. Ρούσσοσ: Δημ. Μαρίου Παγγονικού, Ι. Κ. Κιπίτα, Παυλάς, Φαη Παπαδομήν, Φαη Γ. Κούση. ΠΕΡΦΑΙΩΣ: Έστυ. Σ. Σουκελάς, Βυθέλευ Χ. Δημηγίου, Ίωαν. Β. Στάης, Κούλα Κωνσταντή, Άντ. Άνθρ. Γραμπαίοσ, Φ. Θ. Κοσναβάσ, Αλεξάνδρα Π. Δευτεράίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέσφοσ. ΑΝΕΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Ίουλί Μιχαλακοπούλου. ΑΝΑΡΟΥ: Βασ. Α. Φωμιάσ, Παν. Α. Χρηστόπουλοσ, Α. Κουταράσ. ΒΟΔΟΥ: Π. Π. Παρκεμισοπούλοσ. ΔΗΜΕΤΣΑΝΗΣ: Τζοφον Π. Καραντινάσ. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαρίεττα Β. Γιαννοπούλου (27-28) ΙΩΑΚΗΝ: Κόνστ. Α. Μαρσώδασ. ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Γ. Παλιούλοσ, Ι. Α. Πηροτόπαπιασ, Στ. Κωνσταντινούλοσ, Άγνα Κωνσταντινού. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Άσπασία Άνθρ. Πυλαρινού. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Άγη. Ν. Πετροπούλοσ. ΣΑΡΙΣΣΗΣ: Στ. Στ. Παπασταμάτης, Ν. Α. Σακελλάροσ, Άδ. Γ. Κατσοράσ, Ναπ. Β. Μπασιλάησ, Παπαπέτροσ, Μαρ. Β. Πασόσ, *Ηλ. Β. Λόκασ. ΜΑΥΡΑΙΟΥ: Μαρία Α. Κατακοπούλου. ΠΑΞΩΝ: Έλεάβετ Σ. Ανεμογιάνη. ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Θεωραϊδή. ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία Π. Βαρελάδη, ΣΥΡΟΥ: Φαφρ. Ν. Τόττοσ, Άγγελή Α. Σκουρνίκου, Μαρία—Χαρστίνα Δουκιάτη (21-28), Έλένη Μ. Έρεστ, Κίσα. Θ. Πετροκοσκίνου. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γαδένια.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΕΛΦΙΝΑΡΕΙΑΣ: Μαρίνα Π. Βόλιου, Έβγάνη, Τοτός Ν. Κορνήσιος (21-27), Έλένη Κ. Σχοιμητή, Αικατ. Ι. Σχοιμητή. ΒΙΡΚΕΤ—ΕΛ—ΣΑΗ: Ίουλί Ι. Πολυταρίδου 26, 27 *Αντωνίου Ι. Πολυταρίδου (21, 27). (ΒΟΥΚΕΛΕΟΥ: Κ. Μαζουνού. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Σοφίαν (27, 28). ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ίσημη Γ. Τζαβέλλα. ΊΣΜΑΗΛΙΑΣ: Βασίλισσα τής Κίτσου. ΚΑΦ—ΕΛ—ΣΑΓΙΑΤ: Χρυσόφ. Φαλιτόγλου. ΚΟΝΗΠΟΛΕΩΣ: Α. Φαλιτάδης (27, 28) *Άφρ Σβασε. ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ (Κρήτη): Άνθρ. Άγγελόδησ. ΠΟΡΤ—ΣΑ—ΚΑ: Νση, Κ. Δάσσοσ, Φωτεινή Άρ. Στενωτοπούλου, Κερκωραή Άθα, Σεντεμμένη Γ. Καραμαντινάης. ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδοσ (27), Θ. Α. Σπαβέροσ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τόν εύρόντων δόδην την λύσον τά όνόματα έπέστηον εις την Κληρωτική και έλεχθησαν οι έής τούτι: ΕΛΕΝΗ Μ. ΕΒΕΡΤ εν Σούφ. ΑΝΝΑ ΣΙΑΓΚΟΥΗ όδοσ Αόθα Πατηρή Ι έν Αθήνασ και ΜΙΚΑΗΛ Β. ΠΑΣΚΩΣ έν Δασισση. Καί ή μόν πώθη ένεργάρη δι' έξ μήνασ, οι δε άλλοι δύο δια μίαν τεμμητιαν ένατος. Όλοι από 1' Ιουλίου.

Προσάτουν δε, 1,10 δια τόν προσεχή διαγωνισμόν. Οι άποστειλάντες άνευ δεκαλέτουσ την λύσον δέν αναφωρτόν, ότεσ οι άποστειλάντες κεντάλεπτον άντί δεκαλέτουσ. (Ρομαιοπόσημον όθωμινών 10 παρσ Ισοδυνάμει με 5 λεπτά όσπε δια 10 λεπτά χραισεται γραμματισμόνον 20 παρσ.)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΤΑΣ

Είς τό 25ον φυλλάδιον σελ. 204, δημοσιεύθη αληθής Τιμοματάδολογος τών ύπαρχόντων τόμων τής «Διαπλάσεως με τάς έν ένατίον περιεχόμενα μυθιστορήματα. Τά θανατία ατά βιβλία αντιστάνατ ίδιαιτέρωσ εις τούσ φίλουσ μας δια τάς διακοπτάσ.